

Fucskó Miklós

Pre

Ebben az előlétezésben élek,
hol hazudnak rólunk a hűs címlapok,
s egy aktuális kérészke szónokot,
már naponta csalódva tetten érek –

E léthiányban vagy épp *próbalétben*,
míg úgy zúdulnak rám a sárga csekkek,
löknek csaléteknek vagy partra vetnek,
dúskálva folyvást az épphogy elégben –

Elmélkedek *előttről* és a *túlról*,
mi nőtt belőlem, s mit hoztam hazulról,
a talentumhoz bármennyit is tettem,
eltemettem s tán herdáltam belőle,
medve bőrére vedelve előre...
– rám néz majd Isten, félek, beleretten.

Elfogyóban

Mindenki elmegy, itt hagy, itt:
ujjbegyemen a lüktetéseid
morzézom, mint táltos mágiát.
„Bolond ez!” – legyint, bárki lát,
s meglehet, lassan úgy igaz,
mert mind megbont, ki élni hagy,
kitépve részét, részemet –
Őrizem óvó szívverésedet.

Előjelek

Minden háborút megnyertél,
minden békét elvesztettél...

s meztelenül csobbansz majd az égbe,
a gondolat gúnyáit is levetve végre –

ideje lenne már elkezdni lenni,
de kell lassan a semmibe menni
Dzsóhoz a túlvilági kávéház Hungáriába,
hol már nem vastagszik a pincérnők bokája,

ám várnak a nők, kikkel a halál köt össze,
(legsúlyosabb közös élet-élmény mindörökre),

de a lélek még ifjú lobogással lengedez,
míg a fájdalom az önmegadásig megedz.

Mondhatatlan

A négyszögnyi égre, melyre kinézek,
jelet pettyeznek csonka csillagképek,
és lázas ágyamba hullnak darabokra.

Míg a tetőtérnyi eget kémlelem,
visszacsillagzik rá fáradt két szemem,
s burjánzik ifjú álmaim ritka bokra.

Világtalan lennék nélküled, botor,
aki tévelyeg míg álmok közt kotor,
fohásztalanul sóvárgó számon a szó,
a Mondhatatlan nem lenne dadogható.

Ha nem lennél Te, hát nem lennék én sem,
lelketlen anyag a vak makrotérben,
iránytalan szellem, céltalan hűsedény,
ha nem lennél, nem lenne költemény – –

Közel enged

(Csontos Jánosnak)

Ebben a semmiresincsidió időben élek
Pontatlanul közlekedő évszakokban ázok
Mint nagykabátot, kinőttem már a létet
S vonnám magamra, ha reszketek, ha fázok.

Régtől kering a halál köröttem
Súlyos árnya beleng éjt s napot
Botladozik szívem vérrögökben
Nyelőcsövem savakban tocsog

Közel enged magához Isten
Résnyire hagyja a vég ajtaját
Nytott lélekkel láthassam innen
Mi vár rám majdan odaát

Takarjátok el szemem, mint a bűnözőkét
Ne vizlassák szégyenmart arcomat a népek
S bocsássatok meg elbotlott szándékaimért:
Földre rogyva, épp az Éggel beszélek...

